

LBRIS

We know
books

Ramona Maria Bochie

Darul Zânei Heliana

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2023

Floridor și Rosmina: Drum bun, mamă/Zara, și salută
grădina, florile și copacii din partea noastră, până când ne
vom revedea!

Floridor și Rosmina au domnit, ca rege și regină, ani
mulți și fericiți, cârmuind cu dragoste și înțelepciune peste
regatul lor măreț și strălucit. Ei și-au învățat copiii, nepoții
și supușii să iubească și să ocrotească natura minunată,
creată de Dumnezeu pentru bucuria oamenilor, și să știe că
în toată lumea nu sunt nestemate mai de preț ca diamantele
iubirii, darul fără de seamăn al zânei Heliana, pe care ea îl
hărăzește și azi celor cu suflete frumoase.

Sfârșit

Cuprins:

Alia, prințesa pictoriță.....	7
Rază-de-Soare și Rază-de-Lună.....	19
Floare-de-Magnolie și Nufăr-Albastru	34
Naiar și Irizada.....	51
Zâna Roza-Tuberoza și craiul Merișor.....	70
Darul Zânei Heliana.....	81

Alia, prințesa pictoriță

Într-o țară înfloritoare dinspre Soare-Apune, trăia un rege măreț, pe nume Amirt, și regina sa, preafrumoasa Aldriana. Într-o zi, regina Aldriana aduse pe lume o fată minunată, și întreg regatul a fost în mare sărbătoare.

Amirt: Cinstiți curteni! Supuși preacredincioși! Copila noastră preaiubită se va numi Alia!

Curtenii: Alia! Alia! Trăiască domnița noastră, Alia!

Prințesa avea părul cârlionțat, auriu, ochii limpezi, verzi ca smaraldul, și buzele roșii ca rubinul. Printre minunatele daruri hărăzite ei de către zânele ursitoare l-a primit și pe acela de a picta.

Anii au trecut, Alia a crescut, devenind, pe zi ce trecea, mai frumoasă, mai talentată la desen și la pictură. Adeseori cobora în grădina palatului, așternând pe pânză arborii stufoși cu frunze de smarald, florile înveșmântate în raze de curcubeu, păsările cu penele lor strălucitoare ca niște stele căzătoare. Alteori, se așeza pe malul apei, pictând lacul albastru, cu nuferii plutind pe oglinda lucie ca niște stele de aur, și libelulele străvezii cu aripi de voal verde și azuriu, dansând în jurul ei. Desenele ei erau pline de farmec și culoare, încât păreau vii.

Într-o dimineață, pe când privea cerul învăpăiat de razele aurorei, prințesei i-a venit un gând. În clipa următoare, a început să picteze, iar când a sfârșit lucrul, și-a dat seama că din mâinile ei ieșise o adevărată operă de artă. Pictase un tablou de vis, un prinț tânăr și frumos, plimbându-se, în faptul unui răsărit de soare, pe țărmul unei mări cu luciri de acvamarin. Ochii lui erau asemenea valurilor mării, părul ca pana lebedei negre, iar buzele, de culoarea coralului.

Alia: Prinț al gândurilor mele, îți voi spune Alrin! Oh, cât de fericită aș fi, de-ai putea exista cu adevărat!

Toată curtea regală s-a minunat de măiestria fiicei regelui, iar Alia a așezat tabloul în camera ei.

A trecut iarăși timpul, iar despre frumusețea și harurile prințesei Alia s-a dus vestea în cele patru zări. La curtea regală au început să sosească o mulțime de prinți și cavaleri nobili, ca să îi ceară mâna. Prințesei, însă, nu îi era nici unul pe plac.

Amirt: Fiica mea! Au venit ca să te ceară de soție cei mai frumoși și mai vrednici prinți și cavaleri ai lumii.

Alia: Maiestate, îl voi alege de soț pe acela care va semăna cu prințul din tabloul pe care eu însămi l-am pictat.

Nici unul, însă, nu semăna cu prințul din tablou, așa că nici unul nu a fost ales de Alia. Toți pretendenții au plecat de la castel, jigniți, iar regele și regina au rămas foarte mâhniți. Pe urmă, au venit alți pretendenți, dar răspunsul preafrumoasei Alia a fost același, pentru toți. Dezamăgirea regelui și a reginei a fost cruntă.

Amirt: Copila mea, în felul acesta vei rămâne nemăritată toată viața. Unde crezi tu că vei găsi în lumea asta un prinț asemenea celui pictat de tine, care să-ți fie soț?

Alia nu a spus nimic, ci s-a întors, gânditoare, în camera ei. A privit portretul prințului, și a rămas, minute în șir, pierdută într-o visare dulce.

Alia: Preafrumosul meu Alrin, inima mea doar ție îți aparține.

Iată însă că într-o noapte, prințesa a auzit, ca în vis, un glas dulce și cald, care o chema.

Glasul: Vino pe țărmul mării cu luciri de acvamarin! Acolo te voi aștepta, prințesa mea.

Alia s-a trezit pe dată. Uimirea ei a fost mare, când a zărit, lângă pat, un covor strălucitor, țesut cu totul din flori de azur. Tânăra prințesă înțelegea că numai o zână ar fi putut țese un asemenea covor. De cum a pus piciorul pe el, a fost ridicată pe dată în văzduh. A plutit astfel întreaga noapte, și iată că la răsăritul soarelui a ajuns pe țărmul unei mări cu apele strălucitoare, de culoarea acvamarinului. Pe țărm se plimba un prinț tânăr și frumos.

Alia: Nu visez oare?

Privindu-l, inima domniței a început să bată cu putere, căci era aidoma prințului din tabloul pictat de ea. Ochii săi limpezi de acvamarin o învăluiau într-o privire blândă, plină de tandrețe și dragoste.

Alia: Cum te numești, frumosul meu prieten?

Alrin: Alrin, prințesa mea.

Alia: Alrin! Așadar, ești cu adevărat?

Alrin: Da, căci, în timp ce tu îmi pictai chipul, zânele ursitoare șopteau asupra mea vraja vieții și a iubirii. Știam că vei ajunge aici, pe țărmul mării cu valuri de acvamarin, în faptul unui răsărit de soare, căci Mărgeana, zâna care ți-a hărăzit darul de a picta atât de frumos, ne-a sortit să fim unul al celuilalt.

Alia: Iar eu am știut, din clipa în care am privit tabloul, că numai un prinț asemenea ție îmi va fi alesul, Alrin.

Alrin: Ah, te iubesc, prințesa mea! Te aștept de atâta vreme!

Buzele li se uniră într-un sărut fierbinte, arzător, care nu mai voia să ia sfârșit. Inimile lor băteau la un ison, cântând pe strunele iubirii cel mai duios și mai gingaș cântec de dragoste.

Deodată însă, un val năvăli pe țărm, și smulgându-l pe Alrin de lângă Alia, îl azvârli în mare. Acolo îl așteptau ondinele, zeițele cu părul ca arama și brațele șerpuitoare ale valurilor, care l-au purtat până la castelul lor de mărgean din adâncuri. L-au condus în sala de bal, împodobită toată cu oglinzi mari de cleștar și opal, iar sirenele, ficele mării, i-au ieșit în întâmpinare. Aveau cosițe strălucitoare și bogate, de culoarea chihlimbarului, ochi adânci și albaștri ca safirul, iar în loc de picioare, cozi de pește. Însăși strălucita Algiana, regina ondinelor și a sirenelor, s-a ridicat de pe tronul ei de cristal, încrustat cu corali albi și roz, și i-a făcut prințului o reverență plină de grație.

Algiana: Fii binevenit în lumea noastră din adâncurile mării, prințe Alrin!

Alrin s-a plecat dinaintea reginei Algiana. Aceasta l-a privit lung, și a zâmbit. A făcut apoi un semn spre supusele ei. Atunci, sirenele au început să cânte, învăluind totul în muzica lor suavă, vrăjită. Ondinele cu trupuri unduioase asemenea valurilor mării îl înconjurară pe Alrin, prinzându-se cu toatele într-un dans grațios, feeric. Rochiile lor vapoase pluteau în vârtejuri ample de mătase sidemie.

Ondinele: Trebuie să dansezi cu noi, preafrumosule prinț!

Neavând încotro, Alrin dansă cu ondinele întreaga zi, și noaptea care urmă.

Pe țărm, prințesa Alia plângea cu amar după prințul ei iubit. Presimțea că el se afla acum în puterea ondinelor și sirenelor mării.

Alia: Oh, Doamne! Îl voi mai vedea oare vreodată pe preafrumosul meu Alrin?

La fel de îndurerat era și Alrin în castelul din adâncuri, iar inima lui se sfâșia de dorul prințesei sale adorate.

Alrin: Vă implor, strălucite domnițe ale mării, îngăduiți-mi să o mai pot vedea pe Alia!

Ondinele și sirenele se sfătuiră câteva clipe, apoi, regina Algiana spuse.

Algiana: Preabine. Te vom lăsa să o vezi pe prințesa pământeană, în fiecare zi, dar, ca să nu te pierdem, îți vom da chip de pește.

A doua zi, pe când stătea plângând pe țărm, Alia zări ivindu-se la suprafața apei un pește strălucitor, auriu. Întreaga ei ființă tresăltă de speranță.

Alia: Inima îmi spune că peștele acesta este Alrin. Ah, ochii lui! Ochii lui au rămas la fel precum eu însămi i-am pictat. Oh, prințul meu iubit! Cum aş putea să te readuc lângă mine?

Zadarnic plângea, zadarnic se zbucliuma sărmana domniță, căci nu putea primi nici un răspuns. Peștele auriu o privi câteva clipe, apoi, o ondină îl înlănțui cu brațul ei șerpuitor, trăgându-l în adâncuri, redându-i chipul său adevărat.

De atunci, în fiecare noapte, prințul Alrin dansa cu ondinele, pe muzica vrăjită a sirenelor, în castelul din adâncurile mării, iar ziua, se arăta la suprafață sub chip de pește, privind cu tristețe grea spre Alia, implorând-o parcă să îl salveze din puterea zeitelor valurilor.

Dansând cu el în fiecare noapte, și privindu-l cât era de frumos, toate ondinele și sirenele, în frunte cu regina Algiana, se îndrăgostiră de prinț, și îl doriră de soț. Astfel, îi spuseră într-o noapte că, peste trei nopți, el însuși va trebui să își aleagă dintre ele o mireasă. Auzind acestea, Alrin se împotrivi din răspuseri.

Alrin: Nu pot primi. Eu sunt sortit ca mire prințesei Alia, care mi-a pictat chipul.

Algiana: Preabine, prințe. Dacă în trei zile prințesa Alia nu va găsi o cale să te scape din puterea noastră, vei rămâne aici pentru totdeauna, și vei fi soț uneia dintre noi.

Alrin: Trei zile? Aceasta va fi cu neputință pentru mireasa mea.

Algiana: Îți vei alege atunci o alta dintre noi, așa precum ți-am spus.

Alrin: Niciodată, regină. Mai bine să fiu azvârlit pe veci în hăul întunecat al apelor, decât să îmi pierd pentru totdeauna adevărata dragoste.

Regina surâse.

Algiana: Ursita să hotărască, prințe Alrin, iar tu, dimpreună cu noi, i te vei supune!

Alrin suspină, îndurerat. Știa preabine că nu mai era nici o altă cale de a scăpa din puterea ficelor mării.

Alrin: Fie atunci, și Cerul să o ajute pe iubita mea Alia să mă poată scăpa din puterea voastră!

Zorii de culoarea lavandei se revărsau deasupra mării, și prințul, preschimbat în pește, se arătă din nou la suprafață. Alia plânse cu deznădejde la vederea lui. Sirenele cântau cu veselie, iar ondinele râdeau voioase, așteptând cu nerăbdare noaptea în care Alrin era nevoit să își aleagă dintre ele o mireasă, să nu le poată părăsi niciodată.

În zorii ultimei zile pe care o mai avea, înainte de a rămâne pentru totdeauna în castelul din adâncurile mării, peștele se apropie de mal, iar Alia alergă spre el. Se prăbuși în genunchi la marginea apei, plângând cu deznădejde, implorând Cerul să o ajute a-și salva logodnicul din puterea ficelor mării. Nu știa ce soartă urma să îi fie hărăzită lui Alrin, dar presimțea nefericita prințesă că aceea era ultima dată când el avea să se mai arate la suprafață.

Alia: Alrin! Alrin! Cum să te scap din puterea ondinelor și a sirenelor mării? Cum?

Plânse astfel clipe îndelungate. Durerea nefericitului Alrin era la fel de mare. Lacrimi fierbinți curgeau din ochii

lui de acvamarin în mare, preschimbându-se în diamante, la fel și din ochii Aliei. În cele din urmă, sfârșită de puteri și îndurerată, sârmana domniță se ridică, gândind să se mai preumbe pe țărni, să încerce a găsi o cale de scăpare pentru Alrin. Atunci, văzu că stătuse îngenunchată pe o lespede de piatră albă și lucie ca marmura. Alia o ridică, o privi cu luare-aminte, și, deodată, îi veni un gând.

Alia: Piatra aceasta este tocmai ce îmi trebuie.

Împinsă ca de o forță lăuntrică, începu să o picteze. Ceasurile se scurgeau grăbite, și, sub mâinile pline de har ale prințesei, piatra părea că prinde viață.

Alia: Ah, Doamne! Voi reuși oare să termin lucrul la timpul potrivit?

Deodată, un colț ascuțit al pietrei, pe care ea nu îl băgase de seamă, o înțepă adânc în deget, făcând-o să sângereze. Nefericita domniță nu luă în seamă durerea, căci inima ei sângera mai tare, la gândul că și-ar putea pierde pentru totdeauna singura ei dragoste. Lacrimi fierbinți îi alunecau pe lespede de piatră, dându-i acesteia o strălucire minunată, ca de diamant. Mâinile ei lucrau fără încetare, iar piatra, însuflețită, părea că îi surâde, șoptindu-i să nu își piardă speranța de a-și regăsi iubirea vieții. Ondinele și sirenele, în frunte cu regina Algiana, se legănav, râzând, pe valurile de mătase cristalină, privind, pline de curiozitate, spre țărni, spre nefericita logodnică a preafrumosului Alrin.

Ondinele: Ah! Mai avem de așteptat câteva ceasuri, și cel mai frumos prinț din lume ne va aparține.

Sirenele: Da, da! Fermecătorul Alrin va fi, curând, al nostru.

Ondinele și sirenele: Al nostru! Ha! Ha! Ha! Ha! Al nostru! Al nostru! Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!

Râsetele lor ascuțite ajungeau până la îndurerata Alia, înfigându-se ca niște pumnale de gheață în inima ei, făcând-o să se înfioare de teamă, dar ea lucra cu și mai multă râvnă. Pictă prințesa întreaga zi, și înainte ca ultima rază de soare să apună, aruncă în mare piatra cu portretul lui Alrin.

Ondinele și sirenele: Ah! Nu! Nu! Nu!

Pe dată, vraja ondinelor și a sirenelor a fost sfărâmată, iar prințul, recăpătându-și pentru totdeauna chipul său adevărat, sări pe țărni și o luă în brațe.

Alrin: Alia! Iubita mea! M-ai scăpat din puterea ficelor mării, prin minunatul tău har de a picta.

Alia: Oh, Alrin! Mi-a fost atât de teamă că te voi pierde pentru totdeauna.

Alrin: Nu. Nu, comoara mea scumpă. Sunt al tău, numai al tău, preafrumoasă prințesă pictoriță.

Atunci, marea se involbură, scoțând din adâncuri două coroane mărețe de diamante. Alrin se aruncă în valuri și le culese.

Alrin: Privește, Alia!

Alia: Sunt neasemuite, Alrin!

Alrin: Da, sunt într-adevăr fără de seamă, fiindcă aceste diamante sunt lacrimile iubirii și durerii noastre.

Zâmbind radioși, își așezară mărețele coroane pe creștet. Soarele uită să mai apună privind-i, marea uită să își mai foșnească valurile, văzând o asemenea iubire.

Alia: Te rog, Alrin, să plecăm de aici cât mai degrabă!

Alrin: Vom pleca, prințesa mea! Vom merge la palatul zânelor, unde vom serba nunta noastră!

Covorul vrăjit ce o adusese pe Alia la alesul inimii ei i-a purtat pe cei doi logodnici până la palatul zânelor, unde au fost întâmpinați și îmbrățișați de zânele bune, de regele Amirt și regina Aldriana, cu toată dragostea.

Amirt: Oh, scumpa mea copilă! De-ai ști prin ce spaimă cumplită am trecut, crezând că ai fost răpită din castel de vreun dragon sau vreun vrăjitor!

Aldriana: Alia! Fiica mea iubită! Ah, cât mă bucur să te regăsesc, să văd cât ești de fericită!

Alia: Da, sunt fericită cu adevărat, căci preafrumosul Alrin, prințul pe care eu însămi l-am pictat, există aieveja, și este al meu.

Amirt: Vă binecuvântăm cu toată dragostea, copii iubii! Fiți de-a pururi fericiți!

Alrin: Vă mulțumim din suflet, măriile voastre, și nunta noastră să înceapă acum pe dată!

Zânele: Da, da! Să înceapă!

Prințul Alrin și prințesa Alia au făcut o nuntă ca în basme. Zânele au gătit-o pe mireasă într-o rochie diafană, de culoarea spumei mării, iar pe creștet iau pus un vâl strălucitor din dantelă argintie, presărat cu perle aurii. Pe frunte i-au așezat o coroană strălucitoare, din flori înstelate de mărgean alb și roșu. Văzându-și mireasa fără seamăn de frumoasă, Alrin s-a înclinat în fața ei. Apoi, ținându-se de mână, merseră surâzători în întâmpinarea nuntașilor. La strălucita nuntă a celor doi au venit oaspeți slăviți din cele

patru zări. Alrin și Alia au fost cei mai fericiți miri din univers, iar chipurile lor erau mereu luminate de dragostea curată și fierbinte, pe care și-o dăruiau din toată ființa lor unul celuilalt. Zâna Mărgeana i-a dus apoi departe, într-un minunat castel de marmură trandafirie, cu ferestrele de cleștar, aflat pe țărmul unei mări feerice.

Alia: Ooo! Ce locuri minunate! Ce mare strălucitoare!

Mărgeana: Aceasta este marea de la Răsărit, în ale cărei valuri soarele se oglindește întâia oară, atunci când răsare peste lume.

Marea de la Răsărit părea o zeiță măreață, înveșmântată în dantelă albă de spumă, schimbând mantii feerice, cu străluciri de smarald, topaz, jad și turcoaz.

Mărgeana: Copiii mei dragi! De acum, veți viețui aici, și nimeni nu vă va mai tulbura vreodată tihna și fericirea! Voi veți fi, prințul și prințesa mării de la Răsărit.

Alrin și Alia: Așa să fie, luminată zână, și-ți mulțumim din toată inima pentru minunatele daruri ce ni le-ai făcut!

Zâna Mărgeana își luă rămas bun, apoi se depărtă, purtată de valuri, către palatul zânelor. Alrin își privi cu dragoste mireasa. În ochii ei limpezi dansau parcă valurile strălucitoare ale mării.

Alrin: Alia!

Alia: Da, Alrin. De acum, nimeni și nimic nu va mai putea să ne despărță.

Alrin: Nu, niciodată, iubita mea prințesă pictoriță. Niciodată.

În faptul fiecărui răsărit de soare, când marea poartă diademă de aur, stropită cu picături de rubine, prințul Alrin și prințesa Alia se plimbă pe ape, într-o barcă de sidex, împodobită cu corali albi, surâzând fericiți cerului, pământului și mării.

Sfârșit

Rază-de-Soare și Rază-de-Lună

Într-o împărăție însorită de la Miazăzi domneau un împărat viteaz și drept, și o împărăteasă blândă și înțeleaptă. Erau slăvitul Sorin și mărita Selena.

Într-o zi însorită, împărăteasa aduse pe lume o fată gingașă ca prima rază de soare. Fericirea întregii împărății a fost fără de margini. Prințesa a fost numită Rază-de-Soare.

Anii au trecut, iar domnița a crescut, devenind de o frumusețe răpitoare. Avea părul auriu, strălucitor, și ochii limpezi, luminoși ca razele soarelui pe cerul de mătase al verii. Pe lângă aceasta, Rază-de-Soare a fost dăruită de Bunul Dumnezeu cu un glas minunat, cristalin ca susurul izvoarelor. Când ea cânta, toate florile înfloreau pe dată.

Despre frumusețea și harurile cu care era înzestrată se duse vestea în cele patru zări, și mulți crai, prinți și cavaleri veniră la palat să îi ceară mâna. Prințesa, însă, îi refuzase cu vorbe blânde, pline de înțelepciune, căci ea simțea că nu dintre ei își va afla alesul.

Într-o noapte, domnița a avut un vis. Se făcea că se afla dinaintea unei stane de piatră. Ea îmbrățișase plângând piatra, iar aceasta se însuflețise, devenind un prinț fermecător, cu părul ca abanosul și ochii ca murele coapte. Rază-de-Soare